

Ὁ θαυμασιός τοῦ ξένου, φιλότατ' κεφαλῆ,
τὸ κράτος ὠφελεῖ.
Μ' αὐτὸν τὸν θαυμασιὸν ποτὲ δὲν ζήμιόνται
καὶ πρέπει στὸ λαβεῖν κι' αὐτὸς νὰ σημειώνεται.

Κάνε πάντα, φαρλατᾶ,
τοῦτον τὸν συλλογισμόν,
πῶς ἔσοδεῖς μετρητὰ
κι' ἔσοδεῖς θαυμασιόν.

Καὶ πασῶν χρησιμότεραν
καὶ πασῶν σπουδαιότεραν
νόμιζε τὴν ἔσοδειαν
θαυμασμοῦ πρὸς τὸν Φειδίαν,
πρὸς τὸν παλαιὸν Ἴκτινον
καὶ τὸν Περικλῆν ἕκκτον.

Εὐτυχές τὸ κράτος, ποῦχει καὶ μουφλοῦζικα βιβλία
καὶ προϋπολογισμούς,
κι' ἔσοδεῖς θαυμασμοῦ
πρὸς ἀρχατὰ μεγαλεῖτα.

Εὐτυχὴς ἀληθινὰ
κι' ἄξιος μακαρισμῶν
καὶ τιμῆ στὴν φρένα του,
ποῦ ἔσοδεύοντας λαζαὶ
ἔσοδεῖς θαυμασιὸν
γὰ τὰ πεθαμμένα του.

Καὶ τὸ κράτος, ποῦ γὰρ ξένων εὐφροσύνας καμαρώνει,
πρέπει νὰ καλοπληρώνη,
δίχως κέρδη νὰ ζητή
καὶ νὰ δυσανασχετή
καὶ τὰ φρούτ' νὰ σουφρώνη.

Ἔχει κέρδος, ὅπου μένει ἴσους αἰῶνας τῶν αἰῶνων,
τόσους αἰῶνας ἀπειδεῖ
κι' ἀληθῶς ἐπικερδεῖ
πρὸς τὸ κλέος τῶν προγόνων.

Ἔχει κέρδος ἠθικόν,
ἄυλον ἰδανικόν,
Περικλέτο ζεκουτήρη.

Ἔχει κέρδος εὐγενές,
ποῦ κανένας κουνενός
δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πάρη.

Ἐμπρὸς ἴσους θαυμασμοῦ
καὶ τοὺς παροξυσμοῦ
τοσοῦτων ἀλλοφύλων,
μὰ κι' ἄμοδύζων φίλων.

Ἐμπρὸς εἰς ἓνα πλοῦτο
καὶ κέρδος σὴν καὶ τοῦτο,
ποῦ ζεκουστοὺς μὰ, κάνει,
ποῖός, Περικλῆ κούτῃ,
ἀναμετρεῖ ποτὲ
τὴν οὐκὴ δαπάνη;

Ὅπως ἔρχετ' ἔδω πέρα
μὲς ἴστων φάτων τὴν μητέρα
σκέψου πόσα δοκιμάει.

Σκέψου, κάρκα σεβαστή,
πῶς κανεῖς δὲν χρεωστεῖ
δωρεάν νὰ σὲ θαυμάζῃ.

Σκέψου πῶς ἂν δὲν ὑπῆρχαν τῶν προγόνων τὰ μνημεῖα,
ποῦ λατρεῖς φόρος τότε στὴν Ἑλλάδος τὸν βωμόν;
μῆτε θάθελε ποτὲ τοῦ κἀγκανεῖ καὶ καγκαμμία
νᾶλθῃ καὶ ν' ἀποθαυμάσῃ τὴν Ἀνορθωσιν ἡμῶν.

Φιλελεύθερο κοπέλι,
σκέψου πῶς ἴστω Πραξί, τέλη
τὸν ἀθάνατον Ἐρμῆν.

Σκέψου πῶς ἴσ' ἀρχατὰ πάλιν
χρεωστοῦμεν τὴν μεγάλην
τῶν ἐπισκεπτῶν τιμῆν.

Κι' ἂν δὲν σοῦχη φύγ' ἡ γνώσις
σκέψου γὰρ τὰς ἀνορθώσεις
πῶς δὲν ἦλθαν, Περικλέτο.

Μῆτε γὰρ νὰ δοῦν κι' ἐμένα,
μῆτε γὰρ νὰ δοῦν καὶ σένα,
μὲ τὸ τρύπιο σπιθαλέτο

Καὶ μὲ σύνεσιν φρενῶν
σκέψου, φίλε κουρελῆ,
πῶς ἂν ἴκαστις πολὺ
στοὺς παλῆρους ὁ Παρθενῶν
κι' ἄρα τᾶλλα τὰ μνημεῖα, πλὴν κι' οἱ σύγχρονοι γι' αὐτὰ
δίνουν μπόλικο λεφτὰ.

Κι' ἂν πληρώνουμε καὶ τώρα
μέσα σ' ἄλη μας τὴν ψώρα,
μέσα σ' ἄλο μας τὸ χάλι,
γὰρ νὰ τὰ θαυμάζουον ἄλλοι,
ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνει, κάθαρμα τῆς κοινωνίας,
πῶς αὐτὸς ὁ φόρος εἶναι φόρος τῆς φιλοξενίας
καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ξένων
πρὸ σκιάς κεκοιμημένων.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι, γὰ Βουλγάρους πανηγύρι.

Π. — Πές μου, βρε, γὰρ τοὺς Βουλγάρους...

Φ. — Ἦλθανε λοιπὸν ποῦ λίς
φοιτῆται τῆς Βουλγαρίας καὶ φοιτητῆταις πολλὰς.

Κι' ἦτανε Λαμπρῆς ἡμέρα
κι' ἦτανε Λαμπρῆς χαρὰ,
κι' ἔπεφταν παντοῦ πυρὰ
ἐνσφαιρα καὶ δίχως σφαῖρα.

Πάλι τῆς Λαμπρῆς τὸ μένος
ἐξηγγίρισε τὸ γένος,
πάλιν ἔδιδε πρὸς ἄλλους
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς σκοποβόλους
δύναμιν Τιτανεῖον
κι' ὕψος ἀρεμάνιον.

Ἄναψε κι' ἐρέτος πάλι γενεὰ πολεμική,
ἀπ' ἔδω μὲ τρεκατροῦκα, θρὸ κροτίδες ἀπ' ἐκεῖ,
τρεῖς κομπόουρας παραπέτρα
κι' ἓνα Μάνλιχερ μὲ σφαῖρα,
καὶ βροντοῦδες βαρελότο
ἐκαναν μεγάλο κρέτο.

Ζήτη τῶν Βουλγάρων, ζήτη,
παρετάχθη καὶ στρατός,

κι ἄλλο τίποτα δὲν ἦτο
παρὰ βρόντος δυνατός.

Ἄπ' ἐδῶ μπάμ μπουμ κανόνα, κι ἀπ' ἐκεῖ φουφου λά βράκα,
μόρτο κι ἕνας χωροφύλαξ μὲς σ' αὐτὸ τὸ πατατράκα.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
ἢ πασῶν ἀγριωτέρα
καὶ τρυφή γιὰ Καννιβάλους.

Ἐπώμεν πρὸς ἀντιπάλους
καὶ πρὸς συγγενεὺς καὶ φίλους:
ὡς φονεύομεν ἀλλήλους.

Ἦναπτε ψυχὰς καὶ φρένας
βαρελότο καὶ κροτίς...
παρ' ὄλιγο μόρτο κι ἕνας
Γυμνασίου μαθητής.

Κι ἄκουσαν ἀγαπητέ,
ὄλ' οἱ ξένοι φοιτηταί,
κι ἄκουσε κι ὁ Νικολῶφ
κι ἄκουσε κι ὁ Δασκαλῶφ
τὴν βροντὴ καὶ τὴν ἀντάρα,
καὶ τοὺς ἐπίασε τρομάρα,
καὶ κατὰλαβαν καὶ τοῦτοι
πῶς ἐδῶ βρωμῆ μπαρορτί.

Ὅμοις ἐπάθαν τρομάρας,
Περικλέτο, κι ἡ Βουλγάραι,
καὶ καμμιά δὲν βγάξει μόκο.

Και κατὰλαβαν κι ἑκείναις
'στὸς Ρωμηούς πῶς πέρουν φόκο
κι ἡ παλῆραις ἢ καραμπίναις.

Μεθ' ἡμῶν πανηγυρίζουν
κι ἀπ' ἐδῶ κι ἐκεῖ γυρίζουν,
καὶ θαμθόνονται με φῶτα.

Καὶ θαυμάζουε τὴν πόλι,
καὶ τὰ στόματά των βλοῖ
μὰς τὰ δείχνουν κεχηνότα.

Μετ' ἀγάπης διαπύρου
ἐκφρονῶν ἐκ τοῦ προχείρου
λόγους πλήρεις λυρισμοῦ.

Καὶ μ' ἐμὰς ἀγκλιμασιμένοι
σπεύθουν ἐνθουσιασιμένοι
πρὸς ὄδον πολιτισμοῦ.

Παντοῦ βλέπουν κάποια δράσι,
καὶ τὴν νέα τούτη πλάσι
δὲν τὴν βρίζουν τόσο ψόφα.

Ἐνθουσιασμός πολὺς,
καὶ τὸ μένος τῆς φυλῆς
τὸ τηλεγραφοῦν στὴ Σόφια.

Τὴν Ἀνόρθαι κυττοῦν
φίλοι μας ἀγαπημένοι,
καὶ γιὰ τούτη μὰς ῥωτοῦν
νὰ τοὺς ποῦμε πῶς πηγαίνει.

Χαίρουν καὶ Καθηγηταί
καὶ σκιρτῶντες φοιτηταί,
ἔπου μὰς πρωτογυρίζουν.

Κι ἡ νεότης των σφριγγί,
καὶ τὰ κόκκινα ταιγά
μὲ ταυγά μας τὰ τσογγρίζουν.

Π. — Ἔβγαλες κανένα λόγο;

Φ. — Λόγο μὲ τὸ παραπάνω...
ἐγὼ τέτοιαις εὐκαιρίας καθὼς ξέρεις δὲν τῆς χάνω.
Κι ὅσοι μὲς στὴν Ρωμηοσύνη γιὰ ρητορικὴ σφριγοῦν
πάντα τέτοιαις εὐκαιρίας, Περικλέτο, κυνηγοῦν,
γιὰ ν' ἀφῆσουν δίχως φράκτι
τῶν γλωσσῶν τὸν καταρράκτη.

και να βγάλουνε 'στους ξένους
της ρητορικής των τ'ακτι
πρός τιμήν του λάλου γένους.

Π.— Τί τοὺς εἶπες, βρέ μαζέτα;
Φ.— Θὰ σοῦ πῶ και πρόσέξ τα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαρλατῆς πρὸς τοὺς Βουλγάρους φοιτητῆς.

Φ.— Καλῶς ἤλθατε, παιδιὰ.
'στὴν μεγάλη πόλι,
ποῦ φιλόξενη καρδιά
σᾶς ἀνοίγουν βλοιο.

Μέσ'στὰ Πανελλήνια
ψάλλετε παροίνια,
κι βλοιο τραγουδάτε
και μ' ἔμας πηδάτε.

Λησημονεῖτε συμφοραῖς,
σήμερα Λαμπρῆς χαραῖς,
γέλοια, πανηγύρια.

Γιὰ Βουλγάρους νεοσσούς
σπάστε κι ἀμφορεῖς χρυσοῦς
και χρυσα ποτήρια.

Καλῶς ἤλθατε και σεις μέσ'στὴν Πασχαλιά μας,
δῶστε μας τὰ ρῦθα σας, πάρτε τὴν ἐλπίά μας,
δέστε τὴν μοῖρα σας με τὸ ροικιό μας,
λέμ' ἔμεις τὸν ἔμνο σας, 'πίστε τὸν δικό μας.

Σὲ κατατρεγμῶν καιρούς
κάθε κάκια μας νὰ βγῆ
και ν' ἀνθίσουν φούλια.

Και τοὺς δῶ μάς με χορούς
νὰ μᾶς εὐρ' ἢ χαρῶν γῆ,
νὰ μᾶς εὐρ' ἢ πούλια.

Φίλοι μας και φίλοι σας...
μέσ'στὴν Πασχαλιά μας
δῶστε μας τὰ χεῖλι σας,
πάρτε τὰ φίλιά μας.

'Ἐχομε κι ἔμεις και σεις σκληρούς ἀλυτρώτους,
ποῦ μᾶς στέλλουν στεναγκοῦς κι ἀλυσισθῶν κρότους.
'Ἐνας εἶναι και γιὰ μᾶς και γιὰ σᾶς δεσπότης,
ποῦ μαραινεται μ' αὐτὸν καθεμιά νεότης.

Καιρὸς εἶναι κι οἱ μικροὶ νὰ γενουῖν μιὰ μέρα
τῶν τρανῶν φοβέρα,
καιρὸς εἶναι κατὰ γῆς ἀδοξὸς νὰ πῆσῃ
κάθε παλῆφρέσι.

Στῆθος ἀς ἀνοίξωμε με ψυχὴ γεμάτο...
'ἔητε στόλους τοῦ Διὸς, δῶσαν δίχως πέρας,
'ἔητε και τὸν στόλο μας, τὸν περιμένο κάτω...
λένε πῶς τὸν ἐρίξε τρομερὸς ἀγέρας.

Δεξιὰ κι ἄριστερα ρίξετε τὰ μάτια...
νὰ και τᾶντρα τῶν Νυμφῶν και τὰ μονοπάτια,

τὰ τρεχάμενα νερά και τὰ Παρλιόσια,
μέρη Παραδείσια,
ποῦ 'στους χρόνους τοὺς παλούς με τὸν Περικλέτο
ἔτρωγα καμμιὰ φορὰ δῶ μὲνῶν κουρέτο.

'Ἄητε λείψανα σεπτὰ δοξασιμένον βράχων,
'ἔητε και τὸν Ἴλισσῶ,
ποῦ με πάθος περιεσὸ
βρεκεκιζ κοῦξ κοῦξ ψάλλεται βατράχων.

'Ὅλα τοῦτον τὸν καιρὸ,
ποταμοὶ χωρὶς νερό,
ἀντρα τῶν Νυμφῶν, πουλιά, πέτρας, μπακακάκια,
λησημονήστε, μᾶς λέν, τὴν παλιὰ σας κάκια.

Κι ἂν σᾶς ἔχουνε χωρίσει
τόσα πάθη, τόσα μίση,
πόθος τὴν ἔξ σᾶς ἐνώση
μᾶς ἀλθινηῆς ἀγάπης,
προτοῦ τύρανος σατράπης
και τοὺς δῶ σᾶς σαβανώση.

Τὴν ἀγάπης τελετή,
ποτηριῶν τσουγκρίσματα...
'στὸν Βαζῶφ τὸν ποιητῆ
'πίστε χαιρετίσματα.

'Ἐντόως κι ἐπιστήμως μίλησα τέτοια λόγια
'στὸ φιλικὸ φουστό,
ἀλλὰ κι ἀνεπιστήμως τοὺς εἶπα, κοιτομῶγια,
τοῦτα τὰ παρακάτω:

'Πήραμε δρόμο δυνατό,
δὲν εἴμαστε κουτάδια,
ἔχομε Γάλλους 'στὸ στρατὸ
κι 'Ἐγγλέζους 'στὰ καράδια.

Τῆς Ἀνορθώσεως Βουλῆ,
ἀλλάξανε τὰ πράγματα,
κι αὐτὸς, ποῦ τρέχει με στολή
και δίνει τὰ προστάγματα,
λέγεται κύριος Ἐντοῦ, κι εἶναι φιλέλληνας
και στρατηγὸς μεγάλος.

Και τώρα θὰ μᾶς φύγετε... κτύπους και πόνους ἔχετε,
κι ὁ νοῦς σας πάντα νὰ γ' ἔδῳ και πάντα νὰ μᾶς γράφετε.
Κέρνα, καμμένη παπαδιά,
Σακιάτικο, ρομπόλα...
τρώτε και πίνετε, παιδιὰ,
κι εἶναι δικὰ μας δια.

'Ἐβίδα, κατευῶδο σας... πῶλο γλυκὸ και μπροῦσκο...
Π.— Και τώρα λάβε, Φασουλῶ, μιὰ φράκα κι ἕνα ροῦσκο.

Και καμψοῦσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Σπύρος ὁ Τρικοῦπης κι ἡ Δέσποινα Καναρή
ἔγιναν ζηλεμένο και διαλεκτὸ ζευγάρι.

Γυμναῖος λαμπρός,
και σὲ χαρίσματ' ἄλλα
ἡ νύφη κι ὁ γαμπρός
ὀνόματα μεγάλα.

Κι ὁ Φασουλῆς παρὸν εὐχῆθη διαπύριος
μακαῖροι νὰ ζῶν ἡ Δέσποινα κι ὁ Σπύρος.

Ὁ «Ρωμῶς», ἐπισταμένους τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
'ὅτις Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὄδῶν,
μόνῳ πηγῆ παραπάνω, αἰξῶν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήλια και μ' ὄριζον ἀνοικτό.